

grumme lidet virkelig Udbytte at vinde ved Bestræbelser paa dette Omraade. Man kan jo være mere eller mindre utilfreds med, mere eller mindre gnaven over, at Underfuddet er saa bethdeligt, som det er, og navnlig kan jeg forstaa, at en saadan Misnoje gør sig gældende, naar man sammenligner Tilstanden i tidligere Tid, da Underfuddet ikke var saa stort. Men man maa jo dog overveje, om dette Underfud, som nu er blevet Resultatet, ikke er en Følge af Omstændigheder, hvorover overhovedet ingen er Herre, og om man virkelig kan opnaa noget, dersom man vil fastholde, hvad mange vel ere enige om bør fastholdes, det Maal for det kongelige Teater, der hidtil har været stillet det, baade i Henseende til Kunstarnernes Omfang og i Henseende til den Maade, hvorpaa de føres frem for Publikum. Det ærede Medlem antydede selv, at han ikke troede, der var stort at vente i Henseende til Nedgang af Underfuddet ved Forringelse af Udgifterne, og deri tror jeg ogsaa, at han har Ret. Den bethdeligste Post, den, der angaar Sønningerne, er jo for en Del saaledes bestemt, at man overhovedet ikke er Herre derover, og for andre Deles Vedkommende ligger det jo i Forholdets Natur, at det kongelige Teater for at kunne fyldestgøre de Opgaver, der ere stillede det, maa have et meget stort Personale til sin Raadighed. Der kan slet ikke her være Tale om Sammenligning med Privattheatre, der ikke have de samme Opgaver, der kunne vælge deres Opgaver frit og navnlig kunne vælge dem efter et Hensyn til, hvad der falder i Publikums øjeblikkelige Smag. Der er et andet Punkt, som jeg for Resten ikke tror, det ærede Medlem berørte, men som jeg vil berøre, fordi det saa ofte kommer igen som et Angreb eller som en Anke med Hensyn til Udgiftssiden, nemlig at der anvendes for meget paa Udstyrelsen af Stykkerne, saa at man mener, at dette delvis har forbandlet det kongelige Teater til en Scene for Udstyrsstykker. Paa dette Punkt tror jeg, man gør det kongelige Teater Uret. Det er jo ganske rigtig, at der ikke bør anvendes Udgifter henhørende til denne Art, naar de blot repræsentere Glitter eller daarlig Smag og ikke sand Kunst, men paa den anden Side maa det dog erkendes, at der virkelig gives Kunstværker, der kun kunne fremføres i en Skikkelse, som deres poetiske Indhold kræver, naar de understøttes af et Udstyr, en Illustration, som svarer til Digterværkets Betydning. Det er jo noget, man vil erkende ved Læsning af Digterværker, at der gives saadanne, hvis kunstneriske Illustration forhøjer Nydelsen af deres Læsning i høj Grad,

og man vil dog erkende — man kan jo mene, at der er fejlet i enkelte Punkter — at Digterværker som „Madain“ eller som det, der opføres i disse Dage, „Peter Plus“, ikke kunne fremføres paa en sømmelig og til deres Betydning svarende Maade uden den kunstneriske Illustration, som vi kalde Udstyr. Men for øvrigt er det virkelige Forhold det, at der snarere udøves en endogsaa energisk Virksomhed i Retning af Besparelse. Det er forbausende, hvor meget gammelt man fornyer i Stedet for at anstaffe nyt, forbausende for den, der ikke hidtil har kendt noget til Teaterdriifens Enkeltheder. Hvad Indtægtssiden angaar, vilde det jo være en meget behagelig Ting, om jeg paa den Konto kunde love noget med Hensyn til Indtægternes Forøgelse, men dette Forhold er jo saa væsentlig afhængigt af Omstændigheder, hvorover overhovedet ingen er Herre, at det vilde være meget letfindigt at love noget. Om Publikum vil komme, om det vil betale dobbelt Pris, hvad man nu for Tiden ikke har Tilbøjelighed til — for nogle Aar tilbage var Teatret ofte udfolgt til dobbelte Priser; men det hører til de meget store Sjældenheder nu — det er noget, som hverken Ministeren eller Teaterchefen er Herre over; trække Publikum til ved Haaret kan man i al Fald ikke, og ved at bøje sig for Døgnets Smag, skal man ikke gøre det. Og under den stærke Konkurrence, ikke blot fra Privattheatrene, men ogsaa fra Varieteerne og mange andre Forlystelsesanstalter, kan man overhovedet kun vente Forbedring i Tilstanden af en Vending, en Forbedring i Publikums Smag. Ja, dersom det var sandt, hvad der vistnok var Hovedpunktet i det ærede Medlems Bemærkning, at Grunden til den forringede eller forholdsvis ringere Indtægt laa i, at der ikke blev arbejdet tilstrækkelig, saa var det et Punkt, hvor der fra Ministeriets Side kunde indvirkes, men her tror jeg, det ærede Medlem gør Teatret Uret. Utvivlsomt arbejdes der, og der arbejdes meget energisk. Det, der kan være Spørgsmaal om, og som ogsaa det ærede Medlem nærmest dvælede ved, er, om Udbyttet af Arbejdet er tilfredsstillende, men naar det ærede Medlem henviser til Antallet af de ny Stykker som vare opførte indenfor en enkelt Kunstbranche i det sidst afsluttede Driifsaar, saa kan der jo ikke regnes med dette alene, der maa nødvendigvis ogsaa regnes med Repriiserne, dels fordi det kongelige Teater ved en Lov, som alle have i frisk Erindring, er nødt til at optage Stykker paa Repertoiret i stort Omfang, dels fordi en saadan Genoptagelse, jo længere navnlig